

призрачната гора

– Не съм сигурен дали ми прималя от водата или зловонието, но още съм леко замаян. Обаче трябва да призная, че тази миризма на чайки вече ми е любима – рече Мартин и кимна към Смат – чайката, която го беше спасила.

– О, няма нищо – отвърна чайката и наведе скромно глава.

Оказа се, че при изчезването си Мартин бил изтласкан право нагоре, но фунията топъл въздух била тясна и почти веднага преминала в маса студен въздух, който създал течение надолу и той цопнал в морето. Точно по това време Смат се носел между фуниите топъл и студен въздух, видял го, гмурнал се след него и го грабнал в човката си, така както се грабва риба – макар че Мартин бе значително по-дребен от всяка една риба, с която чайките се хранеха.

Сега бяха кацнали на сушата, в гористата местност на един полуостров, вдаден в морето. За момента всичко беше утихнало, въпреки че Сорен, който се огледа наоколо, намери гората за твърде странна. Всички дървета бяха с бяла кора и нямаха

нито един лист по клоните си. Беше нощ, а гората излъчваше светлина, пред която луната бледнееше.

– По моя преценка – каза Отулиса, изучавайки небето – се намираме между два валежни пояса.

По някаква причина тези думи загложиха Сорен. Стори му се, че Отулиса се опитва да обобщи метеорологичната ситуация така, както би го направил Езилриб – най-вещата сова по въпросите на времето. Пуут, който беше заел мястото му на капитан на отряда, имаше бегли познания в сравнение с него, но беше страхотен летец. Сега му се струваше, че Отулиса се е самоназначила за експерт метеоролог.

Пуут се огледа притеснено.

– Да, или пък в гора със скрумове.

Помежду им премина леден полъх.

– Гора със скрумове? – тихо каза Мартин. – Чува ли съм за това.

– Със сигурност си чувал, но надали умираш от желание да пренощуваш в такава гора – отвърна Пуут.

– Не знам, Пуут – заговори Руби с тревожен нисък глас. – Не знам дали имаме голям избор. Ураганът още вилнее. И не е за подценяване.

– Е, приятели – вдигна криле Слат. Лъхна ги зловонна миризма. – Мисля вече да се омитам.

Чайката погледна неспокойно към Пуут. После в един миг се издигна в небето и се изпари.

– Какво ще правим, Пуут? – попита Силвър с разтреперан глас.

– Както каза Руби, нямаме голям избор. Само се моля да не разтревожим скрумовете.

– Скрумове! – изстенаха Нът Бийм и Силвър.

– Аз пък не вярвам в тях – отсече Мартин и потропа с малките си нокти в покритата с мъх земя. После, сякаш да докаже твърдението си, той литна и започна да търси дърво, на което да кацне.

– Внимавай кое дърво ще избереш. Да не обезпокоиш някой скрум! – извика след него Пуут. Но Сорен си помисли, че след преживяното в бурята един скрум не би могъл да смути Мартин.

Скрумовете бяха безплътни духове на умрели сови, които не бяха успели да попаднат в гломората – специалния рай, където попадаха душите на нощните птици. Нът Бийм и Силвър вече плачеха неудържимо.

– Я се стегнете, и двамата – избухна Отулиса. – Няма такова нещо като скрумове. Става дума за атмосферно смущение. Отражена светлина. Това е. Стрикс Емерила е писала за това явление в изчерпателен труд, озаглавен „Спектроскопски аномалии: промени във формата и светлината“.

– Напротив, има скрумове! – изкряскаха пискливо двете птичета.

– Баба ми е казвала – не се предаваше Нът Бийм и тропна с нокът по мъха.

– Достатъчно чух за бабите ви – ядоса се Отулиса. – Пуут, колко ще останем тук?

– Докато не отмине ураганът. Не можем да изкараме тези хлапетии при такива условия. Твърде неопитни са.

– И ще ни принудиш да останем тук? При скрумовете? – запротестира Нът Бийм. И, сякаш по команда, Силвър отново изви глас.

Руби прехвъркна и кацна точно пред двамата хлапаци. Изглеждаше почти двойно по-едра заради бухналите от гняв ръждивокафеникави пера. На белезникавия зловещ фон на гората тя изпъкваше като кълбо жарава.

– Писна ми от вашето мрънкане. Изобщо не ме е грижа дали тук има скрумове. Гладна съм. Уморена съм. Искам тлъст сочен плъх или полевка. А вие най-добре си затваряйте човките, защото ще ви вгорча живота така, както никой скрум не би могъл!

Всички се бяха втренчили в нея от изумление.

– Мисля, че ще е добре да излезем на лов – най-накрая рече Отулиса.

– Да, да, и то незабавно – съгласи се Пуут и запърха около групата. – Никога не се знае на какво можем да се натъкнем в подобна гора.

За Сорен, Руби и Мартин беше очевидно, че Отулиса е поставила Пуут в неловко положение, който, макар и превъзходен летец, явно не беше роден за лидер. Отсъствието на Езилриб се усещаше по-блезнено от всякога.

Но това принуди Пуут да действа по-енергично. Той се изду, за да си придаде авторитетен вид, и вложи неимоверни усилия да звучи като водач.

– Сорен, ти и Руби ще покриете североизточния квадрант на гористата местност. Покажете какво можете, младоци, че тук има гладни човки. Мартин и Отулиса може да огледат югоизточната част. Аз оставам тук с малките.

– Ха! – възкликна дрезгаво Руби и полетя измежду клоните. – Пуут май го е страх от скрумове и затова праща нас. Ти боиш ли се, Сорен?

Бяха се издигнали на известна височина и странната мъгла, която се стелеше сред белите дървета, като че се изпари.

– Донякъде – отвърна Сорен.

– Е, поне си честен. Какво искаш да кажеш с това „донякъде“?

– Мисля, че идеята за скрумовете навява повече тъга, отколкото страх. Нали скрумовете са духове, които не са успели да попаднат в гломората. Струва ми се тъжно.

– Сигурно – допусна Руби.

„Сигурно?“ Сорен извърна поглед към нея и примигна. За него това бе ужасно тъжно, но Руби не беше от най-задълбочените сови. Фантастичен летец, страхотен другар в отряда и истински забавен събеседник, тя усещаше нещата с воденичката си, като всички останали, но нямаше склонност да размишлява надълго и нашироко. Сега обаче го изненада с въпроса си:

– Защо не попадат в гломората?

– Не съм сигурен. Госпожа П. каза, че може да не са си свършили работата тук, на земята.

– Госпожа Плитивър ли? Тя пък откъде знае? Нали е змия!

– Понякога ми се струва, че госпожа П. знае повече за совите, отколкото те самите за себе си.

Внезапно Сорен наклони глава и изшътка към Руби, която веднага затвори човка. И тя, като останалите, питаеше огромно уважение към изключителния слух на хамбарните сови.

– Лалугер на земята.

Оказа се, че са цели три. Блатната сова светкавично пусна ноктите си в действие и успя да сграбчи два с един заход. Двамата сполучиха повече в лова, отколкото Мартин и Отулиса, които се върнаха с две много дребни мишки.

– Първо избира ловецът – рече Пуут и кимна с глава към четиримата.

Беше обичайно ловуващите сови да получат правото да избират първи от плячката. Сорен си избра бутче от лалугера, който бе хванал. Гризачът се оказа доста кокалест, а и не особено ароматен. Явно призрачната гора не предоставяше най-добрите условия, които да го направят дебел и сочен. Това му навя още по-зловеща мисъл. Може би тези лалугери се хранеха със скрумове или пък скрумовете се хранеха с тях – може би ядеше храната на духовете. Стомахът му с мъка събра в погядка кокалите и козината.

Докато привършваха вечерята си, нощта започна да избледнява, отстъпвайки пред утрото. Въпреки че с тази мъгла, която обвиваше белокорите дървета, на Сорен му се струваше, че в гората цари единствено здрач.

– Мисля – обяви Пуут, – че е време за почивка. Но имайте предвид, че няма да спим през целия ден. Трябва да отлетим преди свечеряване. Не се тревожете, наоколо няма врани.

Той бавно завъртя глава, сякаш сканираше гората.

– Не, само скрумове – отвърна Нът Бийм.

– Нът Бийм, затваряй си човката – свирепо изкряска Мартин.

– Е, хайде стига, Мартин, не ми харесва този тон, момче – спря го Пуут, опитвайки се да звучи...

„Да звучи как? – запита се Сорен. – *Като Езилриб?* Никога няма да е като капитана.“

– Имах време да поразмишлявам – продължи Пуут. – Смятам, че в такива призрачни гори, както ги наричат, и най-добре да спим близо до земята, а не да кацаме по дърветата.

Главата му извърши още един бавен оборот, с който като че искаше да отблъсне заобикалящите ги белокори дървета.

Групичката се смълча. На Сорен му се стори, че чува ускореното сърцебиене на другарите си. „*Това със скрумовете явно е сериозна работа*“, каза си той. Даже поведението на Руби издаваше леко притеснение. За една сова е немислимо да спи на земята, освен ако е от пещерния вид и живее в пустинята като Мрак. Земята криеше опасности – хищници, като миещите мечки например.

– Зная какво си мислите – продължи Пуут неспокойно и за разлика от Езилриб, като че ли избягваше да ги погледне в очите. – Че за една сова не е естествено да спи на земята. Но това не са естествени гори. Твърди се, че дърветата може би наистина принадлежат на скрумовете. Не се знае на кое от тях ще кацне някой скрум, така че по-добре да не ги закачаваме. По-стар съм от вас, младоци. С повече опит. Ще съм пълен идиот, ако не ви призная, че стомахът ме прерязва.

– И моят – додаде Силвър.

– Сигурно воденичката на малкия е колкото грахово зърно – прошепна Мартин.

– Не се напъргайте особено, просто трябва да проявим *бдимост* – продължи Пуут.

– Искаш да кажеш „бдителност“? – поправи го Отулиса.

– Не ми се прави на умница, момиче. Трябва да поставим часови. Първи ще дежурим ние с Мартин. После ще ни сменят Отулиса и Руби. А Сорен ще е последен. Ще бъдеш сам, но пък твоето дежурство ще е най-кратко, момче. Няма страшно.

„*Няма страшно ли? Защо тогава той не го поеме?*“, вътрешно възнегодува Сорен, но беше наясно, че членовете на отряда никога не оспорват заповеди. Всички се обърнаха към него.

Мартин пристъпи напред.

– Аз ще дежурия с теб, Сорен.

Хамбарната сова примигна срещу малката пернатонага кукумявка.

– Не, не, много мило от твоя страна, Мартин, но ще си уморен. Сигурно вече си изтощен. Все пак падна в морето. Не се тревожи, ще се оправя.

– Не, Сорен, говоря ти сериозно.

– Няма проблем, не е нужно – твърдо настоя хамбарната сова.

Истината беше, че през тази нощ всички бяха твърде разтревожени, за да заспят, а и земята беше ужасно място за дневна почивка. Но когато мракът залиня и бялото на дърветата се сля със светлината на утрото, сънят започна да ги оборва все повече и повече. Главите им клюмаха ли клюмаха, докато накрая не отпуснаха глави на гърдите или на гърба си

– последното беше навик на най-младите сови, които извъртаха главите си назад и ги отпускаха между раменете си.

* * *

– Твой ред е, Сорен – каза Руби.

Очите му се отвориха. Той понадигна глава.

– Не се бой, наоколо няма нищо. Нито миеща мечка, нито скрум, нито скрум на миеща мечка – треперливо зачурулика Отулиса с трелите, които совите издават вместо смях.

Сорен отиде до караулния пост – насип на сред едно открито място в гората. Разпери криле и с един мах прехвъркна и се настани на върха на насипа. Мъглата отново се бе съгъстила. Сред клоните се виеше лек ветрец, който я подхващаше и завихряше в мъхести очертания. Някои от тях бяха дълги и тънки, други – рунтави къмба. Сорен се сети за дърдоренето на малчуганите по време на полета, преди да срещнат урагана. Бяха симпатични, макар и малко досадни. Трудно му бе да повярва, че и той е бил толкова малък. Тъкмо беше започнал да опознава родителите си, преди да го отвлечат. Баба си и дядо си изобщо не бе срещал. Не му беше останало време. Той примигна с клепачи в мъглата, която започваше да образува нови форми. Стори му се странно, че може да види в нея очертанията на облаци, оформящи най-различни картини: на миеща мечка, на елен, прескачаш дънер, на риба, лудуваща в река. Понякога по време на полет Сорен се беше

опитвал да си съчинява истории за картините, които виждаше в облаците. Пáрите се скупчиха пред очите му в голяма безформена маса, след което започнаха да образуват две отделни купчини. Имаше нещо смътно познато в тези нови очертания. Какво обаче? Красива пухкава фигура, която изглеждаше така мека и топла. Нещо сякаш го повика по име, макар да не се чу нито звук. Как беше възможно?

Сорен застана съвсем неподвижен. Случваше се нещо странно. Не го беше страх. Никак дори. Но полека го обзе тъга, дълбока и болезнена. Усети, че тези две форми го привличат. Приличаха на пухени кълба, а главите им бяха наклонени по един познат начин, сякаш се вслушваха в него. Те действително го викаха и му говореха, но някак безмълвно. Сякаш гласовете им звучаха в главата му. Точно тогава той почувства как излиза с разперени криле от тялото си и полита, а фигурата му остава на насипа. Виждаше ноктите си, забити в земята, покрита с мъх и обрасла с бръшлян, но същевременно усещаше как нещо се отделя от него самия. Това хем беше той, хем не беше. Бяха очертанията му, бледи и прозрачни. Те се сучеха точно като другите две форми. Нещото, което беше и не беше той, се издигаше и разперваше криле в полет, за да кацне на голямото бяло дърво в края на полянката, където го очакваха другите две неясни фигури.

- *Отразена светлина?*
- *Не, не е отразена, Сорен.*
- *Скрумове?*
- *Щом така ни наричаш.*
- *Мамо? Татко?*

Мъглата потръпна и заблещука като лунно отражение във водата.

Сорен се носеше във въздуха, но поглеждайки назад, отново установи, че тялото му още стои на насипа. Протегна един нокът, който се оказа прозрачен. И накрая кацна на клона. В този миг осъзна, че се чувства някак цялостен. Сякаш доскоро в стомаха бе имало дупка, сега бе запълнена и затворена. Опита се да докосне майка си с нокът, но той просто мина през нея.

- *Умирам ли? В скрум ли се превръщам?*

- *Не, миличък.*

Никой не го беше наричал „миличък“ от отвличането му насам.

Сорен наклони глава, за да се вгледа в родителите си, но мъглата непрекъснато се движеше, изплъзваше и променяше очертанията им. Можеше да ги разпознае, но това не бяха образи. Бяха по-скоро неопределени сенки. И все пак не се съмняваше, че са те. Но защо след толкова много време двамата бяха тук? Защо го бяха потърсили?

- *Недовършена работа? Заради това ли?*

- *Така мислим – прозвуча в главата му гласът на баща му.*

- *Не знаете?*

- *Не съвсем, скъпи. Никога не сме сигурни. Знаем, че нещо не е наред. Усеждаме го, но не намираме истинско обяснение.*

- *Опитвайте се да ме предупредите за нещо ли?*

- *Да, да. Но мъчната част е, че не знаем за какво трябва да те предупредим.*

Сорен се зачуди дали знаят за Клъд. Прииска му се да им разкаже как брат му го бе избутал от гнездото, но не можеше. Нещо в ума му го възпираше. Изведнъж от човката му се зарониха думи, които той самият чуваше. Разказа им за Клъд, но майка му и баща му сякаш не се трогнаха. Не чуха нищо от това, което сподели с тях. В главата му настъпи празнота. Всичко беше много смахнато. Изреченията на глас думи не стигаха до родителите му. Единственият им начин на общуване беше този безмълвен език, който като че съществуваше само в умовете им. Но Сорен беше неспособен да формулира идеите в главата си, за да им разкаже за Клъд, а те не можеха да го предупредят за заплахата.

„Метал! Пази се от Металния клюн!“ Думите експлодираха в главата му. Беше гласът на баща му, който сякаш беше вложил цялата си енергия в предупреждението си. После той започна да изчезва пред очите му. Майка му – също. Мъглата, която бе образувала очертанията им, се виеше и стелеше в различни посоки. Сорен протегна нокти, за да ги задържи.

– Не си отивайте! Не си отивайте! Не ме оставяйте! Върнете се!

– Какво си се развикал, момче? Ще събудиш другите.

Сорен изведнъж отново се озова на земята. Пуут беше застанал пред него и примигваше с клепачи. Как се беше върнал на насипа? Само преди секунди се намираше на дървото и нямаше спомен да е прехвъркнал от там до тук. Мъглата си беше отишла. Напълно.

– Извинявай, Пуут. Прехвъркнах до онова дърво там. Привидя ми се нещо – кимна към дървото Сорен.

– Не, грешиш – опроверга го Пуут. – Събудих се преди няколко минути. Видях те да стоиш точно тук, на насипа. Беше абсолютно нащрек – идеален страж. Повярвай ми, щях да ти оскубя опасните пера, ако се бях усъмнил в това.

– Бил съм тук през цялото време? – невярващо попита Сорен.

– Естествено, младежо – потвърди Пуут и го изгледа така, сякаш беше полудял. – Точно тук, където си в момента. Щях да забележа, ако беше кацнал на дървото, бъди сигурен.

„Дали не е било сън? – помисли си Сорен. – Но изглеждаше толкова истинско. Чух гласовете на мама и татко в ума си. Беше истинско.“

– Време е да отлитаме – рече Пуут и извърна очи към тънморавото небе, по което пълзяха розови облаци.

Той ги огледа изучаващо и накрая отбеляза:

– И вятърът е попътен. Ще яхнем западняка и може да хванем добър галс.

„Добър галс“ означаваше лек полет, по време на който вятърът не блъскаше директно клюна или опасните им пера, а духаше в задната част на крилете, давайки им постоянен тласък. Останалите започнаха да се отърсват от дневния си сън.

– Строй се! – изкомандва Пуут.

Излитането от земята беше доста по-трудно, отколкото от някой клон, но се справиха. Сорен и

Мартин се издигнаха последни. Отрядът започна да описва тесни спирали и скоро се отдалечи от призрачната гора.

Сорен се обърна за последно. Мъглата отново се съгъстяваше и се виеше около дърветата като коп-ринен шал. Той напрегна поглед, за да зърне онези две познати фигури. Само да ги види още веднъж — не искаше нищо повече. Но бялата гора бе покрита с дебела и безформена пелена. Ако обаче можеше да проникне през нея, щеше да забележи как едно перо, точно като неговите, само че полупрозрачно, пада мързеливо от клона на едно дърво в гората на скрумовете.